

Revistă lunară de cultură creștină

VESTITORUL

Editată de Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, Oradea

Oradea, 27 octombrie

Seria I, Anul XX, Nr. 16 (240), 2013

ROZARUL DE 24 DE ORE

Din sumar:

Alocuțiunea Papei Francisc la rugăciunea *Angelus* - pag. 3;

Șapte preoți greco-catolici români care au pierit în prigoana comunistă - pag. 7-8;

Ioan Paul al II-lea și Ioan al XXIII-lea vor fi proclamați sfinți - pag.9.

Biserica Catolică de ambele rituri din România și-a exprimat public punctul de vedere în legătură cu proiectul Roșia Montană, în cadrul dezbaterilor găzduite la Palatul Parlamentului vineri, 4 octombrie a.c. Episcopii Catolici se pronunță împotriva proiectului Roșia Montană, dat fiind că nu există garanții certe și sigure privind protecția mediului, sănătatea cetățenilor și o îmbunătățire a calității vieții în România.

Punctul de vedere al episcopilor catolici, semnat de ÎnaltPreasfințitul Ioan Robu, Arhiepiscop Mitropolit de București și Președinte al Conferinței Episcopilor Catolici din România, a fost prezentat în Parlament de preotul greco-catolic Andrei Mărcuș.

Pr. Eduard Mihai Coșa

Secretar general

Comunicat

Biserica Catolică de ambele rituri din România nu este împotriva dezvoltării economice a țării și nici împotriva investitorilor străini, dar nu poate rămâne indiferentă atunci când viitorul societății și binele comun al poporului român sunt puse în pericol.

De aceea, atâta timp cât nu există garanții certe și sigure privind protecția mediului, sănătatea cetățenilor și o îmbunătățire a calității vieții în România, Biserica Romano-Catolică și Biserica Greco-Catolică din România nu pot fi de acord cu proiectul Roșia Montană.

S-au tăiat fără noimă pădurile României, aurul verde al țării, dar cel puțin poporul nostru a trăit mai bine? Știm bine că nu. Ne-au năpădit viiturile distrugând vieți și bunuri.

S-a dat subsolul țării, petrolul, aurul negru al României și ce putem spune? Poporul trăiește mai bine? Știm bine că nu. Plătim la fel de scump sau mai scump benzina decât țările care nu au pic de petrol în subsolul lor.

Se încearcă să se dea mai pe nimic aurul galben al României; și pe lângă faptul că poporul român nu pare că va trăi mai bine, vom lăsa moștenire un lac de

cianuri generațiilor următoare și un noian de pericole pentru sănătatea și bunăstarea lor.

Biserica Romano-Catolică și Biserica Greco-Catolică nu vor să fie părtașe la un asemenea păcat grav împotriva binelui comun al întregii țări și de aceea se pronunță împotriva proiectului Roșia Montană, fiind astfel alături de toți cei care vor binele generațiilor de azi și de mâine ale poporului nostru.

Ar fi necesare comisii și dezbateri publice care să studieze cum să nu mai plece tinerii din țară; cum să fie tratați bolnavii în spitale conform demnității umane; cum să fie ocrotiți copiii și bătrânii. Căci azi și mâine și mereu oamenii sunt adevăratul aur al poporului nostru.

Până nu vom avea garanțiile de mai sus, propunem Guvernului retragerea proiectului de lege privind Roșia Montană și facem apel la întreaga clasă politică din România să guverneze în mod responsabil, căutând binele comun al tuturor cetățenilor țării și nu interesele proprii.

În numele episcopilor catolici din România,

†Ioan ROBU

Arhiepiscop Mitropolit de București

VESTITORUL

P.S.S. Virgil Bercea: Președinte

Redacția și administrația:

Pr. Olimpiu Todorean: redactor coordonator

Ioan F. Pop: secretar de redacție

Colaboratori:

Otilia Bălaș, Nicolae Costruț, Ioan Dărăbăneanu, Silvia Pantiș

Adresa:

410210 - Oradea, str. Ep. Mihai Pavel, 4;
Tel: 0259.436.492; Fax: 0259.430.509;
E-mail: olimpiu35@yahoo.it; Tel: 0722.450.013

Abonamente: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

Difuzare: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

I.S.S.N. 1454 - 8526

Alocuțiunea Papei Francisc la Rugăciunea *Angelus*

Trei semnificații ale adjectivului „apostolică” aplicat Bisericii

16.10.2013

Iubiți frați și surori, bună ziua!

Când recităm *Crezul* spunem „Cred într-una, sfânta, catolică și apostolică Biserică”. Nu știu dacă ați reflectat vreodată asupra semnificației pe care o are expresia „Biserica este apostolică”. Poate câteodată, venind la Roma, v-ați gândit la importanța apostolilor Petru și Paul care aici și-au dat viața pentru a duce și a mărturisi evanghelia.

Dar este mai mult. A mărturisi că Biserica este apostolică înseamnă a sublinia legătura constitutivă pe care ea o are cu apostolii, cu acel mic grup de doisprezece oameni pe care Isus i-a chemat la el într-o zi, i-a chemat pe nume, pentru ca să rămână cu el și pentru a-i trimite să predice (cf. *Mc* 3,13-19). De fapt, „apostoli” este un cuvânt grec care înseamnă „trimis”. Un apostol este o persoană care este trimisă să facă ceva și apostolii au fost aleși, chemați și trimiși de Isus pentru a continua lucrarea sa, adică să se roage - este prima muncă a unui apostol - și, a doua, să vestească evanghelia. Acest lucru este important pentru că, atunci când ne gândim la apostoli am putea să credem că au mers numai să vestească evanghelia, să facă atâtea fapte. Însă în primele timpuri ale Bisericii a fost o problemă pentru că apostolii trebuiau să facă atâtea lucruri și atunci i-au constituit pe diaconi, pentru ca să fie pentru apostoli mai mult timp pentru a se ruga și pentru a vesti cuvântul lui Dumnezeu. Atunci când ne gândim la succesorii apostolilor, episcopii, inclusiv papa, pentru că și el este episcop, trebuie să ne întrebăm dacă acest succesori al apostolilor mai întâi se roagă și dacă după aceea vestește evanghelia: asta înseamnă a fi apostol și pentru aceasta Biserica este apostolică. Noi toți, dacă vrem să fim apostoli așa cum vom explica acum, trebuie să ne întrebăm: Eu mă rog pentru mântuirea lumii? Vestesc evanghelia? Aceasta este Biserica apostolică! Este o legătură constitutivă pe care o avem cu apostolii.

Pomind chiar de la asta aș vrea să subliniez pe scurt trei semnificații ale adjectivului „apostolică” aplicat Bisericii.

1. Biserica este apostolică pentru că este *întemeiată pe predica și pe rugăciunea apostolilor*, pe autoritatea care le-a fost dată lor de Cristos însuși. Sfântul Paul le scrie creștinilor din Efes: „Sunteți concetățeni ai sfinților și oameni de casă ai lui Dumnezeu, zidiți pe temelie apostolilor și a profeților, piatra unghiulară fiind Cristos Isus” (2,19-20); adică îi aseamnă pe creștini cu pietrele vii ce formează un edificiu care este Biserica și acest edificiu este întemeiat pe apostoli, drept coloane, iar piatra care sprijină totul este Isus însuși. Fără Isus nu poate să existe Biserica! Isus este tocmai baza Bisericii, fundamentul! Apostolii au trăit cu Isus, au ascultat cuvintele sale, au împărtășit viața sa, mai ales au fost martori ai morții și învierii sale. Credința noastră, Biserica pe care Cristos a voit-o, nu se întemeiază pe o idee, nu se întemeiază pe o filozofie, se întemeiază pe Cristos însuși. Și Biserica este ca o plantă care de-a lungul secolelor a crescut, s-a dezvoltat, a adus roade, însă rădăcinile sale sunt bine implantate în el, și experiența fundamentală a lui Cristos pe care au trăit-o apostolii, aleși și trimiși de Isus, ajunge până la noi. Din acea plantă micuță, în zilele noastre Biserica este în toată lumea.

2. Dar să ne întrebăm: Cum este posibil pentru noi să

ne legăm cu acea mărturie, cum poate să ajungă până la noi ceea ce au trăit apostolii cu Isus, ceea ce au ascultat de la el? Iată a doua semnificație a termenului „apostolicitate”. *Catehismul Bisericii Catolice* afirmă că Biserica este apostolică deoarece „păstrează și transmite, cu ajutorul Spiritului Sfânt care locuiește în ea, învățătura, depozitul bun, cuvintele sănătoase auzite de la apostoli” (nr. 857). Biserica păstrează de-a lungul secolelor acest tezaur prețios, care este Sfânta Scriptură, doctrina, sacramentele, slujirea păstorilor, așa încât putem să fim fideli lui Cristos și să fim părtași de însăși viața sa. Este ca un fluviu care curge în istorie, se dezvoltă, irigă, însă apa care curge este mereu aceea care pornește de la izvor, iar izvorul este Cristos însuși: el este Cel Înviat, el este Cel Viu, și cuvintele sale nu trec, pentru că el nu trece, el este viu, el astăzi este printre noi aici, el ne aude și noi vorbim cu el și el ne ascultă, este în inima noastră. Isus este cu noi, astăzi! Aceasta este frumusețea Bisericii: prezența lui Isus printre noi. Ne gândim vreodată la cât de important este acest dar pe care Cristos ni l-a dăruit, darul Bisericii, în care putem să-l întâlnim? Ne gândim vreodată cum tocmai Biserica, în drumul său de-a lungul secolelor - în pofida dificultăților, problemelor, slăbiciunilor, păcatelor noastre - este cea care ne transmite mesajul autentic al lui Cristos? Ne dăruiește siguranța că noi credem în ceea ce realmente Cristos ne-a comunicat?

3. Ultimul gând: Biserica este apostolică pentru că este *trimisă să ducă evanghelia la toată lumea*. Continuă în drumul istoriei însăși misiunea pe care Isus a încredințat-o apostolilor: „Așadar, mergeți, și faceți ucenici din toate națiunile, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Spirit, învățându-i să țină toate câte v-am poruncit. Și iată, eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul lumii” (*Mt* 28,19-20). Asta e ceea ce Isus ne-a spus să facem! Insist asupra acestui aspect al misionarității, pentru că Cristos ne invită pe toți „să mergem” în întâmpinarea celorlalți, ne trimite, ne cere să ne mișcăm pentru a duce bucuria evangheliei! Însă o dată să ne întrebăm: Suntem misionari prin cuvântul nostru, dar mai ales prin viața noastră creștină, prin mărturia noastră? Sau suntem creștini închși în inima noastră și în bisericile noastre, creștini de sacristie? Creștini numai cu vorba, dar care trăiesc ca păgânii? Trebuie să ne punem aceste întrebări, care nu sunt un reproș. Și eu mi-o spun mie însumi: Cum sunt creștin, cu mărturia într-adevăr?

Biserica are rădăcinile sale în învățătura apostolilor, martori autentici ai lui Cristos, dar privește la viitor, are conștiința fermă că este trimisă - trimisă de Isus - să fie misionară, ducând numele lui Isus cu rugăciunea, vestirea și mărturia. O Biserică ce se închide în ea însăși și în trecut, o Biserică ce privește numai micile reguli de obișnuințe, de atitudini, este o Biserică ce trădează propria identitate; o Biserică închisă trădează propria identitate! Așadar, să redescoperim astăzi toată frumusețea și responsabilitate de a fi Biserică apostolică! Și amintiți-vă: Biserică apostolică pentru că ne rugăm - prima misiune - și pentru că vestim evanghelia cu viața noastră și cu cuvintele noastre.

Traducere de pr. Mihai PĂTRAȘCU

www.ercis.ro

Pr. Zorel ZIMA

RUGĂCIUNEA

Odată niște peștișori, care se scăldau fără griji în apele mării, sunt strigați de Creator: -Veniți, iubiților, să vă destăinui taina fericirii voastre. Bucuroși și onorați că Cel ce le dăduse viață le oferi atenție și grijă, se opriseră din înotul lor și ascultară cu drag. Creatorul le spuse multe, despre cum a creat totul cu gândul de a-i face părtași pe toți iubirii și fericirii sale. Peștișorii se simțiră măguliți de aceste destăinuiri. Cui le mai spusese astfel de taine marele Creator?! Unora, încet, încet, zâmbetul sincer dispăru de pe fața lor, schițând doar unul protocolar și dezamăgit. Creatorul le destăinui limitele fericirii lor. Cum să nu poată înota aproape de mal ori de suprafața luminoasă a apei. De ce ar fi fericiți înotând împreună doar în aceste limite, de ce li-ar fi bine doar în îmbrățișarea apei? Într-o zi un peștișor se încumetă să treacă limitele sale, neîncercător în destăinuirile Creatorului său. Era fericit, uitându-se în jur că sunt și alți colegi dornici de a brăzda nelimitat aceste ape. Urcau bucuroși, dădeau din înotătoare cu multă sârguință. Simțeau suprafața mai caldă a apei, înotau printre razele de lumină care se oglindeau în apă. Ce frumos! Deodată, un vuiet de departe! O plesnitură pe ape! Simțea că nu mai primește aer... simțea o înclăștare puternică în jurul pieptului său, ceva ce nu mai simțise... îi lipsea aerul dulce ascuns între picăturile de apă, îi lipsea îmbrățișarea caldă a bunului său prieten, Creatorul. Acum nu mai era în apele ocrotitoare, ieșise într-o deșartă libertate...!

Rugat fiind a scrie rânduri despre rugăciune (într-o broșură destinată unui grup de peleini), m-am speriat privind înspre nemărginita-i taină și valoare. Întinsă și bogată este ca o mare, dar în adâncime..., însă la suprafață este chiar obositoare și plictisitoare ca o nesfârșită mare. Am simțit nevoia să răspund schițând o mică poveste: cea a unei vieți fericite, dar pierdute. Cu cât drag ascultau și contemporanii Mântuitorului nostru parabolele sale. Setea de a cunoaște tainele sale îi scufunda în adevărurile ascunse. Suntem prea pragmatici, *avem ochi dar nu vedem, și urechi dar nu auzim...* Adevărurile sunt cutremurător de evidente, dragostea lui Dumnezeu neimaginat de ocrotitoare. Căutăm mereu a dobândi fericirea, încercăm să trecem limite fără a fi conștienți de riscurile posibile. Fericirea este în limitele ființei noastre!

Ce i-a adus sfârșitul dragului nostru peștișor? Uitarea dialogului cu Creatorul său! Aceasta este rugăciunea: dialogul cu Dumnezeu, Creatorul nostru, Tatăl nostru. Prin rugăciune răspundem dorinței și chemării Tatălui de a ne revedea. Prin rugăciune simțim o tainică apropiere și o lumină ne cuprinde ..., o lumină prin care vedem lucrarea Tatălui și înțelegem planul său pentru viața noastră. Prin rugăciune descoperim fericirea noastră care este, chiar, în sufletele noastre.

Nu am cuvinte să descriu starea de liniște și de bucurie izvorâtă dintr-o dulce rugăciune. Din acest motiv am vrea să răspundem chemării lui Isus: *Rugați-vă neîncetat!* Dar cum am putea să ascultăm de acest sfat? Avem îndatoriri casnice și profesionale, sarcini familiare și alte dorințe nelimitate... într-un timp alocat, atât de scurt.

Nu suntem mereu cu un grup într-un pelerinaj, într-un timp rezervat și binecuvântat. Dar suntem în Biserică și trăim într-o comunitate. Avem timpuri alocate pentru rugăciune prin care ne punem în prezența lui Dumnezeu sfințind limitele zilelor noastre. Dumnică este, prin excelență, ziua în care Creatorul ne vorbește, în care Isus ne mântuiește. Liturghia, rugăciunea alături și împreună de confrăți este izvor de armonie și întărire prin mărturie. Aceasta este rugăciunea, iar neîncetată este atunci când această stare o menținem în sufletele noastre și tot ceea ce facem împlinim în spiritul cuvintelor de Dumnezeu dezvăluite. Rugăciunea luminează și întărește credința, iar fapta o rodește și o prelungește, dincolo de timp, scufundând sufletul în iubirea ocrotitoare al lui Dumnezeu și în fericirea sa, departe de pericole ascunse.

Obosești uneori, suflete? Încredințează-te Mariei, Maicii Sfinte, cere-i să se roage *cu* și *pentru* tine. Ea este ca un curent de apă care te apropie de Creator. Înoată, suflete, rămânând mereu în rugăciune. Deșarte sunt licăririle atrăgătoare, nefolositoare unele exemplele cotidiene. Rămâi cu încredere în apele destinate, chiar dacă uneori sunt chiar tulburate și calea vieții ca o taină neînțeleasă. Încrede-te în Domnul, vorbește-i și ascultă-l... în rugăciune.

Reuniunea Mariană în viața Eparhiei noastre

Episcopul Martir și Sfânt Ioan Suciu avea o evlavie cu totul deosebită pentru Sfânta Fecioară Maria. Fiind marianist, a însușit viața Reuniunilor Mariane din Scolile Blajului și din întreaga Mitropolie.

Chemarea Preasfinției Sale spre Reuniunea Mariană, adresată credincioșilor Bisericii noastre, este actuală și astăzi: *„Să ne apropiem mai mult de Maica Domnului. Viața noastră să fie constelată cu virtuțile Ei. Curent de curățenie, de entuziasm și bucurie să se reverse peste lume, din Ea prin noi”*.

Și Preasfinția Sa continuă: *„Louis Bleriot, acest încăpățânat al aerului, pionier al aviației, avea în inimă un cult deosebit către Sfânta Fecioară. Orice avânt, orice zbor, în nenumăratele-i încercări, i-au pornit de-acolo. A oferit omagiu acestei Mame, o placă de mulțumire, pe o parte se vede biserica satului de unde a plecat, când a traversat Canalul Mânecii, pe cealaltă se vede chipul Sfintei Fecioare cu această inscripție: - Privește-o, apoi ia-ți zborul! - Este o deviză pentru generația de astăzi. Avem nevoie să privim ceva frumos, integral frumos, și-apoi să ne luăm zborul spre idealul creștin de viață. Prin Sfânta Fecioară, viața va deveni un val luminos în lumea neagră de azi. Căci lumea îmbătrânește și se înnegrește de câte ori nu privește spre Ea. Să privim cu toți ochii trupului și-ai inimii acest izvor al avântului mare și sfânt, și mântuitor!”* („Tinerimea nouă”).

Analizând spiritualitatea marianistă în acest articol, simțim nevoia să revedem sensul cuvântului spiritualitate. După DEX, prin spiritualitate se înțelege ceea ce caracterizează o colectivitate umană din punct de vedere al vieții sale spirituale, al specificului culturii sale. Formulată concis, spiritualitatea este ansamblul de idei și sentimente care caracterizează o colectivitate.

Din cuvintele PSS Ioan Suciu, reies câteva repere ale spiritualității marianiste. Ceea ce trebuie reținut ca trăsătură esențială a acestei spiritualități este izvorul ei și acesta este **SPIRITUL MARIEI**. Pentru a-l înțelege însă cu adevărat, se cuvine ca fiecare marianist să *cunoască viața Preacuratei*, să intre în această viață, dar nu oricum, ci prin citirea și meditarea Sfintei Scripturi, pentru că spiritualitatea marianistă se bazează pe adevărata învățătură a Bisericii. Așa cum pentru cultul marian doctrina Bisericii are în vedere formele de pietate recomandate de Magisteriu și îndeamnă pe teologi să se *„țină departe de orice fel de exaltare și de orice îngustime a minții”*, același lucru trebuie să-l avem în vedere și pentru viața Sfintei Fecioare. Chiar dacă informațiile cu referire la Maria în *„Noul Testament”* nu sunt bogate, ele sunt pline de semnificații și acestea vor fi explicate de Părintele spiritual, prezent la fiecare întrunire mariană.

Sf. Luigi Maria Grignon de Monfort în opera sa

„Tratat despre adevărata evlavie către Sfânta Fecioară Maria” reliefează datoria celor care au o evlavie particulară pentru Maria, Mamă, Model și Ocrotitoare, ca aceștia să-i cunoască viața, căci aprofundată această viață de credință și sfântă, va duce la sfințirea vieții lor.

Același Sfânt subliniază zece virtuți principale ale Sfintei Fecioare: *umilința adâncă, credința vie, ascultarea necondiționată, rugăciunea continuă, mortificarea în toate, curăția strălucită, dragostea arzătoare pentru Dumnezeu și oameni, răbdarea eroică, blândețea îngerească și înțelepciunea dumnezeiască*. La acestea, Pr. Bernard Ștef A. A. adaugă *speranța și încrederea*.

Preasfinția Sa Ioan Suciu ne asigură că apropiindu-ne de Maria, viața noastră va fi *„constelată cu virtuțile Ei”*. Toate virtuțile Preacuratei se cer a fi urmate de marianiști. Desigur, virtuțile *„Celei pline de har”* nu pot fi atinse de noi, dar modelul înalt al virtuților Sfintei Fecioare ne orientează în drumul desăvârșirii spirituale creștine, înseamnă, cum spune Episcopul Ioan Suciu, *„că ne legăm plugul de o stea”*, înseamnă că intrând pe drumul perfecțiunii spirituale, îi știm culmile. Odată începută ascensiunea, trebuie să depășim „oboselile”, să perseverăm și să nu abandonăm. Nu este însă deloc ușor, în fiecare moment vom fi puși în situația să luptăm cu noi înșine, cu slăbiciunile și ispitele; nu sunt excluse căderile, dar *„în creștinism nu este atât de important de câte ori cazi, ci de câte ori te ridici”*, ne face atenți Preotul și scriitorul Ion Agârbiceanu.

Știința de a înainta pe drumul perfecțiunii marianiștii o învață de la marii sfinți ai Bisericii Catolice. Ne sunt în ajutor Sf. Tereza de Avila (1515-1582), numită și Tereza cea Mare, Doctor al Bisericii, care a descoperit cum să se învingă pe sine însăși și experiența sa personală o descrie în cunoscutele ei opere: *„Drumul perfecțiunii”* și *„Castelul interior”*. Un alt Doctor al Bisericii este Sfânta Tereza a Pruncului Isus și a Sfintei Fețe (1873-1897), Tereza cea Mică. În *„Istoria unui suflet”* înfățișează *„taine și frumusețea unei vieți trăite în iubirea lui Dumnezeu”* și ne aduce în față drumul ei personal spre sfințenie - calea cea mică: puterea de a transforma cele mai simple și banale acțiuni în acte de iubire oferite lui Dumnezeu.

La acești mari sfinți prin care Domnul nostru Isus Cristos și-a reînnoit Biserica, Sfântul Părinte Benedict al XVI-lea amintește în opera sa *„Isus din Nazaret”* - *De la intrarea în Ierusalim la Înviere* - și alte mari figuri de sfinți: Sf. Francisc, Sf. Dominic, Sf. Ignatiu de Loyola, Sf. Francisc Xavieriu, sfinți care au puterea de a-i transforma pe oameni.

Informația în materie de credință trebuie să fie mereu în atenția Reuniunilor Mariane. La Oradea, în Reuniu-

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

nea „Neprihănită Zămislire”, se obișnuiește să se prezinte la fiecare întrunire, indiferent de tema fixată, un medalion cu viața unui sfânt, model pentru noi. Dar toți acești mari sfinți și alții pe care nu-i putem aminti în spațiul articolului, au fost însoțiți în drumul spre sfințenie de Sfânta Fecioară Maria. Fericita Tereza de Calcuta a avut o evlavie distinctă pentru Preacurata, se sprijinea pe ajutorul ei și, drept mulțumire, împodobește zilnic cu flori statuia Preacuratei din Grotă de la Lourdes ridicată în grădina Mănăstirii. Iată câteva gânduri ale acestei mari sfinte contemporane: *„Maica Domnului este cea mai frumoasă dintre toate femeile, cea mai mare, cea mai umilă, cea mai curată, cea mai sfântă. Când s-a simțit plină de har, plină de Isus, s-a mișcat cu toată graba. Cred că de aceea Dumnezeu a ales o femeie pentru a arăta iubirea și mila față de lume. Și noi, asemenea Mariei, trebuie să mergem în căutarea fiilor noștri, așa cum a făcut ea când Isus s-a răstăcit...”* (Franca Zambonini, „Tereza de Calcuta - Creionul lui Dumnezeu”, Ed. Pauline, București, 2003, p.88).

Acum se deschide o altă componentă a spiritualității mariane: **APOSTOLATUL**.

Având sub privire apostolatul, Fericita Tereza de Calcuta spunea: *„Ceea ce facem este mai puțin decât o picătură într-un ocean. Dar fără acea picătură, oceanului i-ar lipsi ceva”*. Conciliul Vatican II subliniază datoria angajării laicilor în apostolat: *„...apostolatul Bisericii și al tuturor membrilor ei este îndreptat în primul rând spre a dezvălui lumii, prin cuvinte și fapte, mesajul lui Cristos și a-i împărtăși harul Lui”* (Conciliul Vatican II, p.225). Chemarea la apostolat și evanghelizare au făcut-o toți Papii secolului trecut, mai aproape de noi, Ioan al XXIII-lea, Paul al VI-lea, Ioan Paul al II-lea, Benedict al XVI-lea și acum o face Papa Francisc: *„...Păstori și credincioși, ne vom strădui să răspundem cu fidelitate la misiunea din totdeauna: a-L duce pe Cristos omului și a-L conduce pe om la întâlnirea cu Isus Cristos, Cale, Adevăr și Viață”*, ne spune Sfântul Părinte (Saverio Gaeta, „Papa Francisc - Viața și provocările”, Ed. Surorile Lauretane, 2013, p.52).

Apostolatul marianiștilor o are în atenție și pe Sfânta Fecioară, pe care o face cunoscută oamenilor, trezind în suflete iubirea și încrederea deplină în puterea ei de Mamă, Ocrotitoare și Mijlocitoare, oferind totodată, prin ei, modelul vieții mariane: *„...să ne orientăm viața spre Isus, să ne trăim viața creștină prin Maria, cu Maria și în Maria”*. Parafrazând cuvintele Sf. Tereza a Pruncului Isus, am putea spune că marianistul este un mic penel pe care Maria l-a ales pentru a-și picta imaginea în suflete. Apostolatul nostru, al marianiștilor, este lipsit de predici, greutatea lui stă în prezența noastră în familie, Biserică și societate, în puterea pe care faptele noastre o exercită asupra celor din preajmă.

RUGĂCIUNEA, cum este și firesc, constituie „sufletul Reuniunii”, atât rugăciunea personală, cât și cea comunitară. Marianiștii au obligația să participe la Sf. Liturghie, dar și la alte rugăciuni și devoțiuni. Cu deosebire,

Reuniunea Mariană are ca rugăciuni specifice Sf. Rozar și Paraclisul Maicii Domnului. Rugăciunea mariană ne unește pe toți catolicii din lumea întreagă, indiferent de țară sau de limba vorbită, cu toții ne regăsim în aceeași gândire și simțire, în bucuria de o avea pe Preacurata ca Mamă și de a aparține aceleiași Biserici. Despre rugăciunea mariană vom vorbi însă pe larg luna viitoare.

Trăim astăzi într-o lume secularizată, lipsită de suflet, stăpânită de atotputernicia tehnicii, a consumismului și a relativismului; vocea acestei lumi este puternică și influențează negativ, atinge însăși rădăcinile religiei, și noi trebuie să-i rezistăm. Cum? Desigur sunt mai multe căi, una dintre ele este cunoașterea **CULTURII UMANISTE**.

Reuniunea Mariană dorește ca membrii ei să cunoască și să integreze cultura umanistă în gândirea personală, îmbogățindu-și astfel sufletul - este motivul pentru care acestei culturi îi sunt destinate un număr însemnat din temele întrunirilor lunare.

Cultura umanistă - literatura, pictura, muzica - posedă profunde valori creștine și își are importanță specifică în Biserică. Conciliul Vatican II reamintește că Biserica trebuie să aibă în vedere faptul că prin cultură se perfecționează integral persoana umană și aceasta va ajunge la *„cele mai nobile valori ale adevărului, binelui și frumosului și la o judecată cu valoare universală”* („Conciliul Ecumenic Vatican II”, Traducerea Arhiepiscopiei Romano-Catolice de București, Nyregyhaza, 1990, p.368), Conform Conciliului, o persoană cultivată va dovedi o mai bună cunoaștere a lui Dumnezeu, Evanghelia va fi mai bine înțeleasă și trăită, fidelitatea față de Biserică, mai profundă.

BISERICA GRECO-CATOLICĂ, suprimată prin violență în 1948, a rezistat prin **MARTIRIUL EPISCOPILOR**. Biserica noastră a trăit în clandestinitate și nu s-a lăsat învinsă, a fost puternică datorită jertfei acestor **SFINȚI** și a Episcopilor care i-au urmat, consacrați și ei în clandestinitate, și datorită clerului și credincioșilor care i-au rămas fideli. În taină și lacrimi, bobițele Sfântului Rozar treceau prin mâinile celor care iubeau Biserica noastră și se rugau pentru ea. De acolo, de Sus, Preacurata primea rugăciunea și plânsul nostru. Paginile de suferințe și jertfe ale Bisericii noastre, **FIDELĂ ROMEI** în pofida persecuției, sunt astăzi pagini din **ISTORIA BISERICII CATOLICE** pe care o îmbogățește. Reuniunea Mariană rezervă întotdeauna un număr de întruniri cunoașterii istoriei Bisericii noastre, a valorilor ei, a personalităților și a Episcopilor Martiri.

Prin fiecare marianist se simte în Biserică prezența Reuniunii, familie unită prin aceleași idealuri, unită prin prietenie care nu dezamăgește, prin solidaritate, respect și încredere, prin seriozitate și responsabilitate.

Pentru a fi la înălțimea datoriei sale, Reuniunea Mariană *„privește în permanență spre ceva frumos ca să se orienteze către idealul vieții creștine, privește spre Sfânta Fecioară”*. (va urma)

Pr. Anton MOISIN și Ioan MOISIN

ȘAPTE PREOȚI GRECO-CATOLICI ROMÂNI CARE AU PIERIT ÎN PRIGOANA COMUNISTĂ

Nu s-a mai pomenit așa ceva din primele veacuri de creștinism, o asemenea persecuție și o asemenea mare de suferințe și jertfe pentru Cristos. Așa cum martirii romani de odinioară piereau în tăcere și rugă în catacombele Romei, la fel au pierit în tăcere și rugă românii uniți martirizați pentru credința lor creștină autentică și pentru legătura lor spirituală cu Scaunul Romei. Așa cum străbunii noștri romani martiri nu l-au trădat pe Cristos, nu L-am trădat nici noi, cei ce am suferit. Mai mult, în prigoană a fost o apropiere sufletească de Cristos fără egal în viața neprigonită, după cum mărturisesc toți cei ce s-au învrednicit de suferințe, ocări, închisoare și moarte pentru Cristos. Revărsarea harurilor a fost nelimitată. Cine nu cunoaște aceste adevăruri din prigoană, nu va înțelege nimic din rostul adânc al dramei poporului român din ultima jumătate de veac.

Preot Octavian Moisin,

Slujitor din catacombele creștine de rezistență în fața ateo-comunismului, 21 iunie 2002

PREOTUL BACOȚIU AUGUSTIN, MORT PENTRU CREDINȚA CATOLICĂ ÎN LAGĂRUL DE LA GRINDU († 1961)

Născut în 1909 și hirotonit preot în 1932, a refuzat categoric trecerea forțată la Biserica Ortodoxă Română în 1948. Fusese administrator parohial la Parohia Română Unită Satu-Lung (Protopopiatul Cluj), iar în 1948 era preot la Sânpaul (Jud. Cluj).

Prima dată a fost arestat în 1952. Apoi a fost arestat în 1956 sau în 1957 și condamnat la 5 ani. În 1958 era la Gherla, în temnița de exterminare, unde l-a întâlnit pe Preotul Alexandru Rațiu, care a scris: „Părintele Augustin Bacoțiu a stat cu mine în celulă la Gherla, iar în 1959 a fost transferat în lagărul de la Grinzi, unde a și murit în 1961”. Preotul Vasile Andercău scrie despre Preotul Augustin Bacoțiu: „Locuri de detenție: Gherla.1958, Grindu-1959 (1960) 1961, Balta Brăilei. Locul și data morții - † Grindu - 1961”. Locul înhumării nu se știe.

Așadar, Părintele greco-catolic Augustin Bacoțiu a murit pentru credința catolică în lagărul-colonie de muncă de la Grindu. Preotul Alexandru Rațiu, ajuns în S.U.A., îl trece printre cei „care s-au jertfit pentru credința catolică și Biserica Română Unită”. Jertfa lui să ne fie întărire în credința dreaptă catolică.

PREOTUL PROF. DR. IOAN OSIAN, CLERIC GRECO-CATOLIC, MORT ÎN LAGĂRUL DE LA GHENCEA († 1953 sau 1954) PENTRU CREDINȚA CATOLICĂ

În vremea prigoanei comuniste, când Prof. Anton Moisin strângea în secret date despre clericii uniți (greco-catolici) arestați, Preotul Canonic Dr. Coriolan Tămăian i-a spus la Oradea : „, Pr.Dr. Ioan Osian a fost directorul Liceului de băieți din Șimleu. Arestat și dus la închisoarea Ghencea, a murit acolo”. Preotul Ioan Osian refuzase trecerea forțată la Biserica Ortodoxă Română în 1948. Preotul Alexandru Rațiu (trecut și el prin temnițe ca și Canonicul Coriolan Tămăian) a in-

dicat și anul morții Preotului Ioan Osian, anume 1954, spunând că a murit în lagărul Ghencea. Preotul Vasile Andercău scrie că Părintele Ioan Osian a fost deținut între 1950-1952, adăugând că „moare în lagărul de exterminare Ghencea, în 04.01.1953”. Faptul că a precizat ziua, luna și anul ne-a dat de gândit, de aceea nu ne putem pronunța încă dacă anul corect al morții este 1953 sau 1954. Cândva se va lămuri și acest aspect. Cert e că Preotul Ioan Osian a murit într-un lagăr de exterminare pentru credința sa catolică. Jertfa lui să ne fie întărire în credința catolică.

PREOTUL FANEA VICTOR, MORT PENTRU CREDINȚĂ ÎN LAGĂRELE COMUNISTE († 1960 SAU 1961). (ÎNGROPAT ÎNTR-O GROAPĂ COMUNĂ)

Preotul greco-catolic Fanea Victor, născut în comuna Trip (Jud. Satu-Mare), cu studii teologice la Oradea și devenit preot în comuna Sâncrai (Jud. Satu-Mare), a refuzat în 1948 trecerea forțată la Biserica Ortodoxă Română ordonată de regimul stalinist și îndeplinită de Securitate cu complicitatea conducerii Bisericii Ortodoxe Române. Ca urmare a refuzului său a fost arestat în același an. S-a reîntors totuși dar a activat clandestin în Țara Oașului pe linie bisericească. În 1957 a fost din nou arestat, de data aceasta definitiv, și condamnat. A fost trimis în lagărele de muncă și exterminare de la Periprava, se pare de la Grădini, precum și de la Salcia. A fost anchetat și chinuit. Nu a rezistat regimului sălbatic de muncă forțată și de exterminare din aceste lagăre. Dar nu a cedat nimic din credința sa, deși se stingea iar soția lui era singură acasă cu cinci copii mici. Există două informații despre moartea lui : în lagărul de la Periprava în aprilie 1960 sau în lagărul de la Salcia în 1961. Locul înhumării nu se știe, doar că este o groapă comună.

Este cert însă că Preotul Fanea Victor și-a dat viața pentru credința catolică.

(continuare în pag. 9)

(urmare din pag. 7)

**PREOTUL NEDA DUMITRU,
CANONIC ȘI PROFESOR GRECO-CATOLIC,
MORT PENTRU CREDINȚA CATOLICĂ
ÎN PRIGOANA COMUNISTĂ (+ 1956)**

Preotul greco-catolic Dumitru Neda a fost un intelectual român unit (greco-catolic) de marcă, ziarist și profesor la Academia de Teologie din Blaj, Canonice Mitropolitane. A refuzat în 1948 trecerea forțată la Biserica Ortodoxă Română, fiind arestat din acest motiv. Închis la Neamț și apoi la Dragoslavele, a fost trimis ulterior la temnița de exterminare din Sighet. Din cauza condițiilor inumane de detenție s-a îmbolnăvit de plămâni, scuipând sânge. Tușea puternică, îl auzeau și alți deținuți (își amintea de tușea lui și Episcopul Iuliu Hossu, închis în altă celulă). Ca să scape de el, autoritățile l-au eliberat. S-a îngrijit o vreme dar a fost din nou arestat la Cluj și condamnat la Sibiu de un tribunal militar la regim de detenție (după unele surse „lagăr de concentrare”, după altele domiciliu forțat), urmarea fiind că a murit repede (1956). Desigur, boala contractată la Sighet l-a răpus acum. În intervalul dintre cele două detenții Prof. Univ. Dr. Alexandru Ciplea făcuse aproape imposibilul ca să-l vindece, dar revenind Preotul Neda Dumitru în detenție și fără ajutorul acestui medic, s-a prăpădit repede. Prin urmare, se poate spune că Preotul Neda Dumitru și-a dat viața pentru credința catolică.

**PREOTUL DAVID IOAN,
PAROH ÎN SĂRATA (JUD. FĂGĂRAȘ), A FOST
ÎMPUȘCAT DE SECURITATE ȘI A MURIT
PENTRU CREDINȚA CATOLICĂ (+ 1955)**

Preotul greco-catolic David Ioan s-a născut în 1908, și a fost hirotonit preot în 1931. Când a început prigoana anti-unită în 1948, a refuzat să treacă la Biserica Ortodoxă Română. A trebuit să stea ascuns câțiva ani, fiind adăpostit de țărani din două sate. Slujea în ascuns, a scris și o carte (unde o fi?), le acorda asistență spirituală și partizanilor din Munții Făgăraș. Securitatea era să-l încolțească o dată, într-o șură, a tras cu pistoalele. A doua oară n-au mai ratat, anume în 7 Ianuarie 1955, securiștii l-au dibuit într-o glugă de coceni unde avea ascunzătoare, el a încercat să fugă dar a fost împușcat. Ion Gavrilă Ogoranu, comandant de partizani, care lupta în zonă contra Securității, scrie că atunci Preotul David Ioan a fost doar „rănit”, precizând data: „7 Ianuarie 1955”, dar: „Moare curând după aceea”. Profesorul Gavrilă Popa din Scorei, i-a declarat Preotului Anton Moisin, că Părintele David Ioan „a fost prins, torturat”, adăugând: „La scurt timp a murit”.

Așadar, Preotul greco-catolic David Ioan și-a dat viața pentru credința catolică în anul 1955, moartea fiind urmarea împușcării lui de către Securitate.

**PREOTUL LEON MANU,
EGUMENUL MĂNĂSTIRII GRECO-CATOLICE
NICULA, MORT PENTRU CREDINȚA CATOLICĂ
ÎN TEMNIȚA DIN GHERLA (+ 23 MARTIE 1958)**

Anul acesta s-au împlinit 55 de ani de la martirizarea Preotului Călugăr Leon Manu, O.S.V.M. Născut în Căianul Mic (Jud. Bistrița Năsăud) a slujit bisericește în Dieceza Greco-Catolică de Cluj-Gherla, fiind Paroh la Cluj-Mănăștur II și Egumen al Mănăstirii Nicula (mănăstire greco-catolică). A refuzat trecerea forțată la Biserica Ortodoxă Română în 1948. În calitate de preot și călugăr s-a remarcat prin sfințenie și prin predicile deosebite. A fost arestat și închis la Gherla, temniță de exterminare. Acolo a și murit. Preotul Alexandru Rațiu era vecin de celulă cu el și a spus: „La Gherla, în 1958 Martie, a murit Preotul Leon Man, în celula alăturată 66”. Preotul Vasile Andercău dă și ziua: 23 Martie. (Menționăm că Preotul Leon I. Manu mai apare cu numele ortografiat Man, dar în Șematismul ultim dinaintea prigoanei, în 1947, era trecut Manu; Man era mai degrabă o prescurtare). Preotul Egumen Leon Manu și-a dat viața pentru credința catolică.

**PREOTUL VICTOR BĂCILĂ,
PROTOPOP DIN BĂIȚA (MARAMUREȘ),
MORT PENTRU CREDINȚA CATOLICĂ ÎN
ÎNCHISOAREA AIUD (+ 1956)**

Născut în 1887, Victor Băcilă a fost hirotonit preot în 1926, funcționând la început ca „administrator parohial unit la Băița (Districtul Protopopesco Baia Mare, Dieceza Greco-Catolică a Maramureșului)” - cum se arată în Șematismul Greco-Catolic al Diecezei Maramureșului pe anul 1936 -, apoi ajungând Protopop. În 1948 a refuzat „trecerea” la Biserica Ortodoxă Română orchestrată de regimul comunist, de Securitate și de conducerea colaboraționistă a Bisericii Ortodoxe Române. A fost de aceea arestat în 1948 sau 1949. A fost închis la temnița de exterminare din Sighet. Trebuie spus că regimul de ocupație maghiaro-horthyst îl mai arestase o dată după ocuparea Ardealului de Nord în 1940 și l-a întemnițat tot la Sighet, de unde a scăpat în 1940. Acum îl întemnițea regimul de ocupație ateo-bolșevic impus de sovietici, prin „cozile lor de topor” care erau comuniștii români. Mai trebuie adăugat că adevăratul Român care a fost Preotul Victor Băcilă i-a avertizat pe credincioși „cu curaj, în predicile sale, asupra pericolului comunist” - cum își amintea credinciosul Vasile Ghișa. De la temnița din Sighet, regimul comunist l-a trimis la cumplita temniță din Aiud. A murit în detenție la Aiud în 1956. Preotul Victor Băcilă și-a dat viața pentru credința catolică.

(Aceste date și multe altele, cu trimiterile bibliografice, se află în vol. I din „Martirologiul Românesc” de Anton Moisin).

Ioan Paul al II-lea și Ioan al XXIII-lea vor fi proclamați sfinți

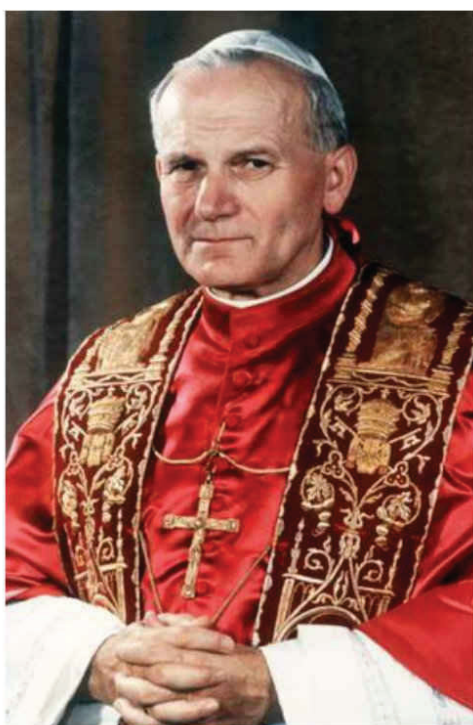
Papa Francisc a făcut cunoscut că Fericiții Ioan Paul al II-lea și Ioan al XXI-II-lea vor fi proclamați sfinți pe 27 aprilie 2014.

Consistoriul a început cu rugăciunea canonică a Orei a Treia. A urmat prezentarea respectivelor biografii de către card. Angelo Amato, prefectul Congregației pentru Cauzele Sfinților, care a prezentat Sfântului Părinte și cererea de a proceda la stabilirea datei în care urmează să fie trecuți în rândul Sfinților. Papa Francisc a adresat întrebarea rituală cardinalilor prezenți, care au fost consultați în precedență pe cale epistolară. Cu toate acestea, Sfântul Părinte a lăsat în cadrul consistoriului un timp în care puteau fi prezentate eventualele considerații de ultim moment, după care a anunțat solemn că pe 27 aprilie 2014, Duminica a II-a din Timpul Pascal și Duminica Îndurării Divine, vor fi canonizați atât Ioan al XXIII-lea cât și Ioan Paul al II-lea.

La briefing-ul cu jurnaliștii, pr. Federico Lombardi a amintit că Papa Francisc a aprobat canonizarea Fericitului Ioan al XXIII-lea cu toate că nu s-a constatat în mod public cea de a doua minune. Evident, a continuat pr. Lombardi, decizia Papei Francisc de a proceda la canonizarea lui Ioan al XXIII-lea se încadrează în manifestările prilejuite de împlinirea a 50 de ani de la începerea Conciliului Vatican al II-lea și are la bază faima de sfințenie universală de care se bucură predecesorul său. Pe de altă parte, excepția privind cea de a doua minune necesară canonizării a fost aplicată deja de Ioan al XXIII-lea pentru canonizarea Sfântului Gîrgore Barbarigo.

În fine, pr. Lombardi a amintit că la întoarcerea de la Ziua Tineretului de la Rio de Janeiro, la interviul din avion cu jurnaliștii, Papa a spus că a celebra împreună aceste două canonizări vrea să fie un semn prin care Biserica își exprimă prețuirea universală față de sfințenia celor doi Pontifi, martori ai timpului nostru, legați în mod diferit și de Conciliul Vatican al II-lea: Ioan al XXIII-lea prin faptul că l-a convocat și pus în mișcare, iar Ioan Paul al II-lea prin punerea în practică a învățăturii conciliare în decursul pontificatului său extraordinar.

Ritul sacru al canonizării va avea loc, așadar, pe 27 aprilie 2014, când se celebrează Duminica Îndurării

Divine, sărbătoare liturgică înființată de Ioan Paul al II-lea și stabilită pentru prima duminică după Paști.

Cei doi viitori sfinți sunt pontifi din perioada recentă a Bisericii Catolice.

Primul dintre ei, Ioan al XXIII-lea, italian, ales Papă la 77 de ani, a rămas în istorie prin gestul curajos de a deschide al Doilea Conciliu Ecumenic de la Vatican în 1963. Prima minune atribuită pontifului italian a avut loc la trei ani de la moarte: vindecarea inexplicabilă a unei persoane în urma unei hemoragii la stomac. După cum s-a spus, s-a făcut excepție de la a doua minune, necesară pentru canonizare, ținând cont de faima imediată și universală de sfințenie de care s-a bucurat în rândul participanților la Conciliul Vatican II și continuă să se bucure și astăzi în lumea întreagă.

Ioan Paul al II-lea, polonez, ales Episcop al Romei în 1978, a fost beatificat printr-o procedură de excepție la 1 mai 2011 de Benedict al XVI-lea, în urma vindecării unei călugărițe din Franța care suferea de morbul lui Parkinson. A doua minune atribuită Papei Ioan Paul al II-lea a avut loc în chiar ziua beatificării sale, în beneficiul unei femei din Costa Rica, vindecată inexplicabil în urma unei paralizii cerebrale.

Sugestiv, ziua canonizării cade în prima duminică după Paști, care anul viitor va fi celebrat la aceeași dată de Roma și Constantinopol. Un motiv de bucurie, s-ar putea spune, și pentru Fericitul Ioan Paul al II-lea, primul Succesor al lui Petru care a sărutat pământul românesc în zilele memorabile din luna mai a anului 1999.

Sursa: <http://ro.radiovaticana.va/>
rv. A. DANCĂ

„Noi căi de dezvoltare a Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică”

Miercuri, 16 octombrie 2013, s-a desfășurat la Blaj cea de-a VI-a Conferință Biserica Română Unită – Renovabis, cu tema „Noi căi de dezvoltare a Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolice”.

Lucrările conferinței din acest an au început la ora 7.00 cu celebrarea Sfintei Liturghii în Catedrala „Sfânta Treime”. La ora 9.00, la sediul Curiei Arhiepiscopiei Majore, a avut loc deschiderea Conferinței printr-un cuvânt al Preafericirii Sale Cardinal Lucian, urmat de un cuvânt de salut a PSS Claudiu, Episcopul Curiei. Un cuvânt de salut a avut și Dr. Gerhard Albert, din partea Renovabis.

Întâlnirea a continuat cu prezentarea primei teme a Conferinței: *Educația - Vocație a Bisericii Române Unite cu Roma. Educația în Magisteriul Bisericii*, susținută de părintele Dr. Cristian Crișan, rectorul Misiunii Greco-Catolice din Paris.

Monika Kleck, referent Renovabis pentru România, a prezentat: „*Experiența Renovabis în alte țări*”. În continuare, părintele Nicolae Anușcă a avut o intervenție pe tema: „*Organizarea școlilor primare și secundare: identitate, organizare, finanțare, cadru legal*”, urmată de discuții asupra chestiunilor legate de identitate, organizare și finanțare.

Părintele Cristian Barta, Decanul Facultății de Teologie Greco-Catolică, a avut o intervenție cu tema: „*Învățământul teologic universitar în Biserica Română Unită cu Roma, Greco-Catolică: realități și perspective*”. După această intervenție au avut loc o altă serie de discuții asupra diferitelor chestiuni legate de educația teologică; studierea și discutarea problemelor de ordin general.

A doua parte a Conferinței a început la ora 15.00, iar lucrările au fost deschise de PSS Claudiu, Episcopul Curiei, urmat de prezentarea părintelui Chris Terheș cu tema: *Relația Stat-Biserică în contextul actual*.

Domnul avocat Cristian Bălănean a avut o intervenție despre „*Aspecte juridice în dialogul dintre Stat și Biserică*”, urmată de întrebări și discuții. O intervenție cu tema „*Patrimoniul, salariile preoților, infrastructura Bisericii*”, a avut și domnul Cristian Teglaș, economistul Eparhiei de Cluj-Gherla, după care, doamna Doina Crângașu, (director executiv Confederația Caritas România) a vorbit despre: „*Doctrina socială a Bisericii și lobbying-ul pentru legile statale*”. Fiecare intervenție a fi urmată de un timp de dezbateri și întrebări, iar la ora 18.00 au avut loc discuții concludive și încheierea conferinței.

www.e-communio.ro

Inaugurarea și sfințirea Oratoriului „Ep. Ioan Suciu” la Beiuș

Duminică 6 octombrie 2013, în parohia greco-catolică din Beiuș, a avut loc sfințirea Oratoriului și a Capelei „Ioan Suciu”, moment la care au participat credincioșii din parohie, în mod special copiii.

S-a ales această denumire deoarece Ioan Suciu și-a dedicat mare parte din activitatea sa credincioșilor tineri, fiind un model de credință, un sfătuitor și un iubitor de copii, aceștia fiind viitorul Bisericii.

Slujba de sfințire a fost oficiată de Pr. Protopop Ioan Mada și Pr. Paroh Iosif Slobodnic. Cei doi oferind atât sprijin material cât și spiritual pentru a putea deschide acest lăcaș.

După sfințire s-a celebrat Sfânta Liturghie a copiilor, frumosul moment încheindu-se cu un bufet dulce și răcoritoare.

Sr. Antonella LAZZARO

Sinodul Episcopilor Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolice

În perioada 14-15 octombrie 2013 s-au desfășurat la Blaj lucrările sesiunii ordinare de toamnă a Sinodului Episcopilor Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolice, la care au participat toți Episcopii din România, absentând, în mod motivat, PS John Michael Botean, Episcop Eparhial de Canton – Ohio (SUA).

Lucrările sinodale desfășurate sub președinția Preafericitului Cardinal Lucian, Arhiepiscopul Major al Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolice, s-au derulat într-un spirit de comuniune și de consens deplin.

Printre temele dezbătute de Părinții sinodali, pot fi amintite: probleme juridice-canonice, inclusiv definirea unor Legi ecleziastice de interes general, aspecte ale activității pastorale, propunerile formulate de Comisia Sinodală pentru redactarea Dreptului Particular cu privire la canoanele Titlului X – Clerici, aprofundarea revizuirii unor texte liturgice, chestiuni legate de prezența comunităților greco-catolice române în diaspora occidentală, delimitarea raportului dintre Biserica Română Unită cu Roma și autoritatea civilă referitor la problematica bunurilor confiscate de regimul comunist și nerestituite, prezentarea proiectului Regu-

lamentei de organizare și de funcționare a Facultății de Teologie Greco-Catolică din Universitatea Babeș-Bolyai din Cluj Napoca, precum și alte chestiuni de ordin intern.

În seara zilei de marți 15 octombrie 2013 Părinții sinodali au participat la celebrările prilejuite de aducerea la Blaj a osemintelor Episcopului Atanasie Anghel. Blaj, 14-15 octombrie 2013

Pr. Cristian CRIȘAN

Manifestări dedicate comemorării Episcopului Atanasie Anghel

Marți, 15 octombrie 2013, au avut loc în Catedrala Arhiepiscopală „Sfânta Treime” din Blaj, manifestări dedicate comemorării Episcopului Atanasie Anghel, de la a cărui trecere în veșnicie s-au împlinit pe 19 august, trei sute de ani.

Manifestările au început la orele 18.30 printr-o procesiune de la Castelul Mitropolitan la Catedrala Arhiepiscopală cu racla osemintelor Episcopului Atanasie Anghel. La această procesiune au participat toți episcopii greco-catolici, aflați la Blaj pentru sesiunea de toamnă a Sinodului Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică.

Momentul comemorativ a continuat cu un parastas de pomenire a Episcopului Atanasie Anghel, făuritor al unirii, celebrat de Preafericirea Sa Cardinal Mureșan.

De asemenea, doamna conf. dr. Greta Monica Miron din cadrul Facultății de Istorie și Filozofie a Universității Babeș-Bolyai din Cluj Napoca, a susținut o conferință despre viața și activitatea Episcopului Atanasie Anghel. Cu același prilej a fost lansat și volumul „Episcopul Atanasie Anghel – 300”, o antologie care cuprinde texte ale unor reputeți istorici și oameni de litere despre Atanasie Anghel, realizată de Ion Buzași și Ion Moldovan, sub egida Curiei Arhiepiscopiei Majore. Seara comemorativă s-a încheiat cu un concert de muzică religioasă.

www.e-communio.ro

Noapte de veghe și rugăciune mariană la Ștei

Câteva sute de credincioși de diferite confesiuni au participat în noaptea de vineri 27/28 septembrie la Biserica Greco-Catolică cu hramul „Schimbarea la față” din Ștei, la cea de-a 78-a Noapte de Veghe și rugăciune mariană, organizată de parohia greco-catolică Ștei, condusă de părintele Emil Ghiurcă. Pe lângă credincioșii localnici și cei veniți din județul Bihor, au mai participat credincioși veniți de la Alba Iulia, Bistrița, București, Bacău, Baia Mare, Cluj, Dej, Reghin, Satu Mare, Timișoara, Târgu Mureș, Zalău, ș.a.

Intențiile de rugăciune au fost pentru unitatea bisericii și a tuturor creștinilor, pentru pace în familii, în țara noastră și în lume, pentru ispășirea păcatelor persoanelor consacrate și ale laicilor, pentru stoparea avorturilor și pentru pruncii nenăscuți, precum și ca mulțumire adresată Sfintei Fecioare Maria pentru harurile dobândite prin intermediul ei.

Programul a conținut o liturghie în rit bizantin, și una în rit latin, diverse rugăciuni și devoțiuni mariane (mai multe rozarii, paraclisul și o procesiune mariană), calea crucii, o adorație euharistică, precum și o prezentare a episcopilor martiri care și-au dat viața pentru cre-

dință, împreună cu acatistul noului fericit, mucenicul Vladimir Ghika. La final s-a anunțat că următoarea veghe de noapte se va desfășura la Timișoara, în noaptea de 15/16 noiembrie 2013. Evenimentul s-a transmis în direct și la Radio Maria.

Orest NICHITA

Zi de formare

Joi, 26.09.2013, la Seminarul Teologic din Oradea a avut loc o zi de formare pentru preoții din Eparhia de Oradea.

Don Renzo Bonetti a prezentat următoarele teme: „Temelia sacramentelor”, „Preoții și soții consacrați de Spiritul Sfânt în vederea misiunii” și „Pregătirea logodnicilor pentru a-și îndeplini creștinește misiunea lor de soți”.

Un moment important a fost marcat de prezentarea celor trei cărți scrise de Renzo Bonetti și traduse în limba română de pr. Mihai Tegzeș, autorul lucrărilor subliniind importanța acestor „manuale catehetice” în pastorația adulților.

Această zi de formare a primit binecuvântarea PSS Virgil iar Biroul pastoral eparhial s-a implicat direct. Preoții protopopi au fost asigurați că vor primi prin email și alte materiale folosite în misiunea lor pastorală, cum ar fi: Catehezele pentru logodnici și Comentariile biblice la primele două capitole ale Evangheliei după Luca.

La sfârșitul cursului de formare, la care au participat peste cincizeci de preoți din toate protopopiatele Eparhiei de Oradea, PSS Virgil Bercea i-a invitat pe toți preoții să continue cu ardoare pastorația catehetică

a adulților.

După încheierea cursului de formare, PSS Virgil a avut o întâlnire cu protopopii Eparhiei de Oradea, cu Biroul pastoral și cu Biroul de presă, întâlnire la care s-a vorbit despre iminenta Întâlnire Eparhială a tinerilor ce va avea loc la Șimleu Silvaniei în data de 12 octombrie a.c., dezbătându-se și alte problematice actuale ale Eparhiei de Oradea

Pr. Mihai TEGZEȘ

Întâlnirea anuală a Consiliului Director AGRU la Carei

Biserica Greco-Catolică „Sfântul Andrei” din municipiul Carei a fost gazda întâlnirii anuale a Consiliului Director AGRU, asociația laică a greco-catolicilor. Organizator a fost AGRU Oradea, prin președintele Gratian Boros, în colaborare cu parohul Bisericii „Sfântul Andrei”, vicar foraneu Radu Filip.

Au fost prezenți la Carei președintele AGRU, prof. Alin Tat, însoțit de reprezentanți la nivel național al asociației, Cecilia Frățilă și Călin Diaconu, precum și din filialele Maramureș, Cluj, București, Lugoj și Oradea dintre care îi amintim pe Msr. Pr. Angelo Pop, Vicar General Lugoj, Pr. Dr. Gheorghe Viorel Codrea, asistent spiritual AGRU Cugir, pr. Albu Cristian, AGRU Marmureș, Machek Mircea, AGRU Cluj.

Într-o atmosferă destinsă, încărcată de bucuria unui eveniment extrem de important pentru spiritualitatea creștină careiană, conferința a fost deschisă de președintele AGRU la nivel național, prof. Alin Tat, cel care a preluat rolul de moderator al primei întâlniri din cadrul manifestărilor.

Impresionat încă de la intrarea în curtea bisericii de frumusețea lăcașului de cult ca ansamblu arhitectural, acesta a mulțumit organizatorilor pentru mijlocirea unei întâlniri AGRU într-o localitate aflată la granița de nord-vest a României, urbe unde cu 73 de ani în urmă avea loc una dintre primele întâlniri la nivel național a proaspetei, în acele vremuri, înființate asociații a creștinilor greco-catolici.

Tema întâlnirii, „Sluiți Domnului cu bucurie, demnitate și curaj”, temă ce este însoțită de un motto generos, constituit din cuvintele Papei Francisc rostite la întâlnirea tinerilor catolici din Brazilia, „Mergeți și sluiți fără frică”.

„Să sluiți Domnului cu bucuria de a fi credincioși, cu demnitatea de a fi ai lui Dumnezeu și să aveți curajul creativității de a găsi noi modalități de a sluji Lui”, a adăugat prof. Alin Tat.

Asistentul spiritual al AGRU Oradea, Pr. Vicar Gui Florian a deslușit semnificațiile spirituale ale temei propuse la această întâlnire națională a fiilor bisericii greco-catolice, amintind ca esențial faptul că „tinerii de astăzi sunt însetați de modele. Le caută, iar dacă nu le găsesc în biserică le caută în altă parte, chiar și în afara Evangheliei. Trebuie să ne preocupe în mod constant activitățile dedicate tinerilor. Dascălii și preoții trebuie să constituie modele pentru tineri. „Toți suntem chemați să slujim” după cum spunea și Sfântul Părinte Papa Francisc la întâlnirea cu tinerii din Brazilia iar la final a dat citire Rugăciunii lui Iuliu Maniu, care, pe lângă statutul de mare om de stat român, a dovedit că a fost și un creștin practicant al rugăciunii personale.

În numele credincioșilor greco-catolici careieni a vorbit vicarul foraneu pr. Radu Filip: „De multe ori ne adresăm unul altuia cu formule rigide, stereotipe care nu vin din inimă. Mie îmi place să spun lucrurilor pe nume. Așa am să fiu și acum. Suntem onorați să fim astăzi și mâine gazdele unui eveniment de o asemenea importanță. Din păcate, de multe ori, orașul nostru este uitat de către autorități. Monumentul Ostașului Român din centrul municipiului nostru cunoscut de foarte mulți din manualele de istorie ca o creație reprezentativă a sculptorului Gheza Vida nu apare în hărțile orașului Carei, recent tipărite. La fel se întâmplă cu statuia lui Vasile Lucaciu. Trebuie să nu uităm că, în felul nostru, fiecare suntem apostoli.

A doua parte a discuției din prima zi a fost dedicată semnificației rolului pe care AGRU îl are în comunitate creștină pe care o reprezintă, exemplelor de bune practici din fiecare filială.

Un exemplu de creativitate în a sluji pe Domnul l-a dat decanul de vârstă al delegației maramureșene, Marian Boian, filiala AGRU „Sfântul Anton de Padova”, Baia Mare. Acesta a conectat la mileniul trei biserica greco-catolică prezentând exemplul bisericii din Ieud-Maramureș. Enoriașii și membrii AGRU din această micuță localitate, sprijiniți spiritual de părintele paroh Ioan Iustin, au realizat un site al bisericii prin care cei mulți plecați în străinătate pot să păstreze contactul virtual cu evenimentele comunității. Cu trei luni în urmă au început să transmită live liturgiile de duminică, astfel că de la 76 de utilizatori online la prima transmisie au ajuns astăzi la peste 370 unici.

O filială AGRU bine încheagată este și cea de la Oradea. Daniela Păcală, reprezentanta acesteia a amintit de activitatea extraordinară pe care au moștenit-o de la cei care au reînființat asociația după momentul 1989: „Dumnezeu a dat fiecăruia câte un dar. Trebuie

(continuare în pag. 14)

(urmare din pag. 13)

să păstrăm la același nivel activitatea din AGRU Oradea. Pot să amintesc aici ecumenismul pe care l-am inițiat între biserica noastră, biserica ortodoxă și cea penticostală. Organizăm anual săptămâna ecumenică în care facem rugăciuni pentru unitatea credinței.”

Janeta Ciocan, de la AGRU Baia Mare, a demonstrat cum meseria pe care o practică a fost folosită în slujba Domnului. Etnolog de meserie, a organizat o expoziție cu tema „Icoana ca suport al credinței”. Scurta radiografie a activității AGRU Baia Mare a îndreptat atenția spre casele de copii. „Lipsa personalului dedicat din aceste instituții ar putea fi suplinită de implicarea membrilor asociației în educația copiilor pe care soarta i-a văduvit de prezența părinților. Serile de lectură ce pot fi organizate aici ar îndrepta inteligența nativă a acestor copii pe drumul bun în viață. Acestora li s-ar putea adăuga ajutorul la teme pentru că sunt foarte mulți copii inteligenți care în lipsa unui sprijin se pierd”, a spus Janeta Ciocan.

Prof. univ. dr. ing. Ioan Ardelean de la Universitatea Tehnică din Cluj a fost vocea AGRU Carei, aflată la primii pași de activitate. Tot spre cei tineri s-au îndreptat și cuvintele sale: „În urmă cu cinci ani am avut o experiență în urma căreia am căutat să fiu în relații bune cu destinul și în relații și mai bune cu Dumnezeu. Viața m-a purtat la toate universitățile mari din Europa. Primele obiective pe care le-am vizitat cu mare emoție în fiecare oraș au fost catedralele. În aceste catedrale este construită veșnicia. Cred că prin AGRU tinerii pot fi educați mai eficient.”

Cuvinte de suflet a rostit și ing. Cristian Derșidan, unul dintre enoriașii prezenți la întâlnirea de vineri 4 octombrie, care a evocat pe scurt figura bunicului său, părintele greco-catolic Alimpiu Boroș, unul dintre martirii bisericii Greco-Catolice române, dus în anii 1952-1953 la Canal, la colonia Castelu, de unde a revenit cu domiciliu forțat la fiica sa, prof. Cornelia Derșidan din Carei.

Pr. Alimpiu Boroș a fost profesor de religie greco-catolică la Liceul de băieți “Gh. Șincai” și la Gimnaziul de fete din Baia Mare. Unul din cei mai bine pregătiți elevi ai pr. Alimpiu Boroș a fost Cardinalul Lucian Mureșan, actualul Mitropolit al Bisericii Greco-Catolice din România.

Președintele AGRU Oradea, ec. Grațian Boroș, a rostit cuvântul de încheiere pentru prima zi a lucrărilor acestei întâlniri.

Lucrările întâlnirii Consiliului Director AGRU continuat și sâmbătă 5 octombrie, în program fiind inclusă și Sfânta Liturghie precum și întruniri de lucru urmate apoi de o scurtă vizita la obiectivele turistice și istorice locale.

Daniela CIUTĂ, Nicoleta LATIȘ
<http://www.buletindecarei.ro>

Adorația mondială a copiilor celebrată și la Oradea

În comuniune spirituală cu alți copii din întreaga lume, copiii claselor de Step by Step ale Liceul Greco-Catolic Iuliu Maniu din Oradea au celebrat o oră de Adorație a Preasfântului Sacrament.

Evenimentul s-a desfășurat miercuri, 2 octombrie 2013 pentru clasele de de la Step by Step situate în Strada Parcul Traian, nr. 20 în Biserica Seminarului Greco-Catolic din Oradea, unde celebrează săptămânal, în fiecare vineri, Sfânta Liturghie iar pentru celelalte clase, din Strada Iuliu Maniu, s-a celebrat vineri, 4 octombrie 2003 în Catedrala Sfântul Nicolae, unde aceștia celebrează în fiecare zi de joi Sfânta Liturghie. Organizatorii acestor momente de rugăciune sunt Pr. Paul Popa și Pr. Anton Cioba - asistenți spirituali ai copiilor precum și de doamnele învățătoare.

Ziua de 4 octombrie a fiecărui an este consacrată programului mondial de rugăciune a copiilor pentru familii și pentru pace în lume, rugăciune cerută de Fericitul Ioan Paul al II-lea în Scrisoarea de Crăciun din anul 1994. Programul “Copiii Sfintei Euharistii” (“Children of the Eucharist”) la nivel mondial a fost inițiat în anul 2003 iar la Oradea se celebrează de cinci ani.

Prin cântece și rugăciuni adresate Cerului toți copiii prezenți și-au exprimat cererile lor pentru o lume mai bună, pentru pace în suflete, în familii și în lume, preamărindu-L pe Dumnezeu. Clasele pregătitoare, I și a II-a au pregătit un coșuleț cu daruri pentru Isus: rugăciuni, desene și alte lucruri manuale confecționate de ei, prin care I s-au încredințat lui Isus și i-au mulțumit pentru binefacerile făcute. Clasele a III-a

și a IV-a au rostit, în numele tuturor, rugăciunile pe care au dorit să le adreseze lui Isus cel adorat și preamărit.

pr. Anton CIOBA

Întâlnirea tinerilor din Eparhia de Oradea

Sub moto-ul "Pe drum, vestiți cu bucurie că Împărăția Cerurilor s-a apropiat", peste 600 de tineri din Eparhia de Oradea s-au întâlnit cu PSS Virgil Bercea la Șimleu Silvaniei sâmbătă, 12 octombrie 2013.

Veniți din toate protopopiatele Eparhiei de Oradea tinerii, plini de entuziasm, au dat mărturie, fiind misionari în lume, precum a fost și tema întâlnirii, în primul rând prin procesiunea ce s-a făcut pe străzile orașului Șimleu Silvaniei. Sfânta Liturghie arhierescă s-a celebrat în Biserica *Sfânta Treime* din Șimleu.

La finalul Sfintei Liturghii tinerii împreună cu preoții prezenți și cu PSS Virgil au urmărit un scurt video despre Zilele mondiale ale tineretului și întâlnirea tinerilor cu Papa Francisc la Rio de Janeiro în Brazilia, în luna iulie a acestui an. După acest moment, în cadru festiv, a avut loc predarea Crucii pelerine a întâlnirilor eparhiale Protopopiatului de Carei care, anul viitor, va găzdui următoarea întâlnire a tinerilor.

Au urmat apoi grupurile de discuții în curtea bisericii. După Sfânta Liturghie a urmat prânzul oferit de comunitățile din Protopopiatul Șimleului iar apoi tinerii s-au îndreptat spre Sala de sport Grupului Școlar *Iuliu Maniu*, unde s-a desfășurat ultima parte a întâlnirii în care PSS Virgil a răspuns unor întrebări adresate de către tinerii prezenți moment urmat de programul artistic.

Referindu-se la Evanghelia zilei care a prezentat pilda fiului risipitor, în predica ținută, PSS Virgil a subli-

niat importanța trăirii unei vieți creștine autentice, cu valori, chiar dacă la vârsta tinereții multe lucruri sunt greu de acceptat. Preasfințitul i-a îndemnat pe tineri să cultive valori precum prietenia adevărată - nu neapărat pe cea virtuală, să dea importanță persoanelor din viața lor, mai ales a părinților care, chiar dacă uneori tinerii sunt fii risipitori într-un anume fel, ei nu încetează a-și iubi copiii și a-l lua de exemplu pe tatăl milostiv care-l primește pe copilul său cu brațele deschise. În același timp a prezentat tinerilor două modele de viață creștină și anume pe PS Ioan Suci și pe Fericitul Vladimir Ghika.

Biroul de presă

SCOUT la „Centrul Don Orione”

Sâmbăta 05 octombrie 2013, cercetașii de la Don Orione au trăit un moment important din parcursul de formare cercetășească. Această zi a fost marcată de așa numita "trecere", adică mai mulți copii și tineri care făceau parte din grupul "Lupișori- Mămăruțe" au trecut la Reparto, respectiv de la Reparto la Noviciat, încheind astfel o etapă din formarea educative scout și începând o altă etapă adaptată nivelului de dezvoltare corespunzătoare vârstei lor. Astfel că 20 dintre Lupișori și Mămăruțe au fost supuși unor probe - săritul în sac, spargerea balonului cu faina, frișca, degustarea etc. - pentru a demonstra, în mod simbolic, că sunt vrednici de grupul în care trec. Asemănător s-a întâmplat și pentru cei mai mari, dovedind prin "trecerea" probelor că sunt pregătiți pentru o nouă etapă din viața lor de scoutiști.

Mișcarea Scout, fondată de Lordul Robert Baden-Powell în anul 1907, este o propunere educativă care îi consideră pe tineri protagoniștii adevărați ai dezvoltării lor, nu doar simpli spectatori. Aceasta se realizează, prin activități concrete propuse copiilor și tinerilor, care sunt încurajați să învețe din experiență, prin succese și greșeli.

Grupul C.S.O este alcătuit din secțiile: „Castori” (4-6 ani), „Lupișori” (6-12 ani), „Reparto” (12-16 ani),

„Noviciat” (16-17 ani) și „Clan-Foc” (comunitatea celor mai mari).

Educația se desfășoară prin joc, cântec, aventură (viața în natură), autogospodărire, caritate și, nu în ultimul rând, construcții din lemn și sfoară, bucătărie, orientare cu ajutorul hărții și a busolei, prim-ajutor, etc.

Activitățile grupului sunt multiple: întâlniri organizatorice și formative, activități pe secții, excursii și tabere, serbări, etc. La grupul SCOUT participă sistematic un grup de peste 120 de copii de diverse vârste în fiecare sâmbătă de la ora 14.00 până la ora 17.00

“Să facem binele întotdeauna, binele tuturor, răul niciodată, nimănui.” *Sfântul Luigi Orione*

pr. Mihai FECHETĂ

ROZAR PENTRU VOCAȚIA PROPRIE ÎN RUGĂCIUNE DOUĂZECI ȘI PATRU DE ORE 19-20 OCTOMBRIE 2013

Mai multe asociații și grupuri de rugăciune din Oradea au celebrat „Rozarul de 24 de ore”, rugându-se neîntrerupt de sâmbătă, de la ora 10.00, până a doua zi, la ora 12.00, după Sfânta Liturghie. Evenimentul are loc în fiecare an, în luna octombrie, fiind organizat de Parohia „Sfântul Gheorghe” din Oradea. Tema rugăciunii din acest an a fost „Vocația proprie”.

Rugăciunea a început cu copiii claselor I-IV ai Liceului Greco-Catolic din Oradea și a continuat cu: copiii claselor V-XII ai Liceului Greco-Catolic din Oradea; Grupul „Alegria” de la Mănăstirea „Maica Domnului”; Asociația „Reuniunea Mariană” și Asociația „Vârsta a Treia”; Oratoriul „Maria Imaculata” de la Parohia „Sfântul Nicolae”; Asociația Generală a Românilor Uniți (AGRU); Studenții teologi de la Seminarul „Sfinții Trei Ierarhi” și Studenții de la Colegiul „Sfânta Familie”; Asociația Terțiarilor Franciscani, Grupul de rugăciune „Preasfânta Inimă a lui Isus” și Grupul „Rozarul viu”; Credincioșii parohiei „Sfântul Gheorghe”; Asociația Tineretului Român Unit (ASTRU) și Asociația „Cercetașii Români Uniți” încheindu-se cu Asociația Medicilor Catolici „Sf Nicolae” - Oradea.

Cei care dorit să se alăture acestei rugăciuni continue au putut să o facă în orice moment, în arcul celor 24 de ore, la Biserica „Sfântul Gheorghe”, în parohie sau în familie.

Vocația proprie...

Într-o zi, un predicator subțiază ceața de pe acel lac din Cafarnaum și reaprinde soarele în inima mulțimii. Nu promite un nou și modern vas de pescuit bătrânului tată, nici o altă piață de desfacerea a produselor obositei mame și nici nu-i păcălește pe tineri cu promisiuni de construire a unei fabrici.

El le sugerează o convertire, o schimbare în interior, o dispoziție nouă a sufletului pentru a începe o viață diferită la care El a venit să îi cheme: „Împărăția cerului este aproape”. Este o Împărăție care se construiește cu inima și nu cu lovituri de stat sau stratageme politice. O Împărăție care este personală și nu majoritară, care cere disponibilitate și nu comoditate, implicare și nu obișnuință.

O fi fost fascinația propunerii sau speranța unui viitor mai bun? Cert este faptul că tinerii, imediat ce sunt chemați de Isus, lasă totul și îl urmează. Rămâne atașat bărcii, precum o ancoră la o veche barcă, numai tatăl, în timp ce mama, cu brațele adunate la piept, caută să oprească tremurul inimii. „Ei să fie mulțumiți!”, se poate că își spun, privindu-i în timp ce tinerii se îndepărtează, călcându-se în picioare de bucurie.

În sfârșit, cineva i-a tras afară din acea umiditate care a udat toată viața lor și a corodat orice fir de speranță, chiar dacă vor continua să astupe găuri și să cârpească mreje pe un vas care nu va cunoaște nici noapte nici zi, un vas care va străbate mări și secole fără număr.

Poate că aveau în suflete mii de proiecte, multe vise, dorințe infinite, cu toate că erau „castele” ale fanteziei umane... au fost suficiente o voce, o exortatie și o încredere care a devenit unica și cea mai mare certitudine capabilă să șteargă orice altă aspirație.

De ce? Visele umane sunt o plută fără certitudini, pe când proiectul lui Dumnezeu este o certitudine fără deziluzii. Omul navighează printre ape, iar Dumnezeu pășește pe deasupra.

Micul Cafarnaum va rămâne ca punct de plecare pentru coordonate tot mai îndepărtate, pentru porți necunoscute, pentru ținuturi noi. Ei vor folosi o mreajă pe care timpul și uzura nu o slăbește și care chiar și azi continuă să adune în ea oameni de orice limbă, culoare, naționalitate, câștigați de propunerea creștină. Ei visau la un orizont mai deschis al mării Galileiene și au găsit o vastitate a lumii. Ei visau la coșuri cu pești și,

într-o zi, au aliniat 11, pline cu ce a rămas, după ce au mâncat și au săturat o populație numeroasă. Ei visau să se elibereze dintr-o umiditate și au găsit căldura unei lumini orbitoare.

Bătrânul tată, care a văzut cum scade pescuirea, așteaptă în van să revadă reîntoarcerea fiilor și, dacă se poate, chiar însoțiți de un pic de noroc. Mama nu-și va lăsa brațele slăbite jos, sperând că astfel va face ca fiii duși departe, de un Predicator, să simtă îmbrățișarea maternă.

Toate acestea în timp ce acei tineri, încă sceptici, care au văzut adevărata lumină a lumii, vor continua să comunice oriunde și oricând bucuria Împărăției.

O singură certitudine îi încurajează pe toți... fac ceea ce nu au visat niciodată, pentru că Dumnezeu i-a chemat la aceasta!

Tu la ce visezi?

Dumnezeu te cheamă la împlinirea VOCAȚIEI PROPRII!

Poate că ai în suflet mii de proiecte, poate multe vise, poate dorințe infinite **dar**, ascultă Vocea, exortatia, și ai încredere că drumul pe care l-ai ales, și pe care te cheamă Dumnezeu, este unicul și cea mai mare certitudine capabilă să sature setea ta de aspirare este acceptarea acestei vocații.

Voluntari în Sinaia

În intervalul 20-22 septembrie 2013, 4 voluntari ai Asociației Caritas Eparhial Oradea s-au aflat în vizită la Sinaia. Excursia le-a fost oferită gratuit, ca premiu și în semn de mulțumire pentru implicarea lor deosebită în campania 2%. Sunt voluntarii care au reușit să strângă peste 40 de formulare de direcționare a 2% din impozit în cadrul campaniei Construim împreună desfășurată în perioada 1 ianuarie – 15 mai 2013.

Bianca GHETE

Ziua Vârstnicului

Ca în fiecare an, Asociația Caritas Eparhial Oradea și-a adus cu drag aminte și nu i-a uitat pe cei care

odată au fost copii, adolescenți, tineri, iar azi sunt vârstnici. Astfel, cu ocazia Zilei Internaționale a Vârstnicului, asistentul social împreună cu asistentul medical s-au deplasat la locuințele a 15 beneficiari din cadrul Serviciului de Îngrijire și Asistență Socio-Medicală la Domiciliu pentru Persoane Vârstnice oferindu-le o felicitare, o ciocolată și un gând frumos.

Sărbătoarea a continuat și în cadrul Cantinei Sociale unde asistentul social împreună cu coordonatorul Centrului de Îngrijire la Domiciliu au dăruit celor 9 beneficiari vârstnici o felicitare, o prăjitură și o urare de bine.

Gestul și mesajul transmis de către Asociația Caritas Eparhial Oradea beneficiarilor a atins inimile zdrobite de suferință și boală, aducându-le alinarea suferinței, o speranță în sufletul împovărat și multe lacrimi de bucurie pe față.

Ligia DEAC

Voluntar în Caritas

Carla Schaefer și-a desfășurat activitatea în perioada 29.07.2013-28.09.2013 la Caritas Eparhial Oradea. S-a implicat în diferite activități, propuse de către asociație, pe care le-a îndeplinit zilnic sub îndrumarea și în prezența permanentă a unuia din personalul angajat al asociației: administrator și/sau asistent social și/sau pedagog social, bucătar. Cu acest prilej, ea a avut oportunitatea de a se implica în executarea activităților derulate în cadrul celor 3 servicii, manifestând o atitudine cooperantă și civilizată față de personalul asociației și beneficiarii cu care a intrat în contact.

Carla a dat dovadă de seriozitate și perseverență, a fost punctuală și responsabilă de îndeplinirea sarcinilor primite. Deși este dintr-o altă țară, (Germania) s-a integrat bine, și-a consolidat cunoștințele în ceea ce privește vorbirea limbii române.

Această experiență ca voluntar în cadrul asociației noastre, sperăm că îi va fi utilă în perspectivele de viitor pe care dorește să le urmeze.

Mi-a plăcut că am fost implicată în diverse domenii de lucru dar și faptul că am avut o relație apropiată atât cu personalul asociației cât și cu beneficiarii. Să îmi petrec timpul cu copiii din cadrul centrului a fost ceva special mai ales că mi-am dezvoltat o relație bună cu aceștia.

La început am avut dorința de a avea un pro-

gram mai mult sau mai puțin fix dar am fost încântată să observ că fiecare săptămână a decurs diferit. A fi capabilă și a-mi asumat responsabilități și a

lua totul în serios a fost un sentiment bun. Mi-a plăcut atmosfera dintre angajați dar și raportul dintre angajați și beneficiari, conversațiile făcându-se de la același nivel și nu de la unul superior.

În cele din urmă aș dori să spun că sunt mulțumită de tot și de felul în care, cu răbdare, mi s-a explicat, m-a făcut să mă simt ca și acasă. (Carla)

Ioana GHERASIM

Preotul Valer Părau a devenit doctor în istorie

Joi, 19 septembrie 2013 în Aula "Ferdinand" a Facultății de Istorie și Filosofie din cadrul Universității „Babeș Bolyai” Cluj Napoca a avut loc susținerea publică a **Tezei de de Doctorat** cu titlul „Opaițele creștine nord-africane (secolele IV – VI p. Chr.) și răspândirea lor în provinciile balcanice ale Imperiului și în teritoriile pierdute de Imperiu din zona carpato – dunăreană” de către Părintele Valer Părau, protopopul greco-catolic de Zalău.

După mai mulți ani de studiu și cercetare Părintele a primit titlul de Doctor în Istorie ca o încoronare a muncii depuse.

Biroul de presă în numele conducerii episcopiei de Oradea felicită pe Părintele Valer pentru titlul obținut și îi urează haruri și binecuvântări de la Domnul în misiunea pastorală.

Biroul de presă

Cateheze pentru familii la Oradea

În zilele de 24 și 25 septembrie s-au desfășurat la parohia greco-catolică „Adormirea Maicii Domnului” din Oradea două zile de formare pentru familii, la care au participat familii din Oradea și Zalău, însoțite de preoții responsabili cu pastorația familiilor: pr. Mihai Tegzeș - responsabil eparhial și pr. Mihai Vătămănelu pentru Oradea, iar pr. Daniel Bertean pentru Zalău.

Catehezele au fost susținute de pr. Renzo Bonetti, cel care a inițiat aceste forme de manifestare a Mișcării Familiilor în Italia, autor a numeroase cărți adresate familiilor și care a venit special în România pentru aceste cursuri de formare pentru familii.

În cadrul catehezelor a apărut evidențiată ideea asemănării dintre unitatea, iubirea și armonia care există în interiorul Sfintei Treimi și cea dintre soții care trăiesc în cuplu Sacramentul Căsătoriei, unde Cristos

este liantul care cimentează relația celor doi. S-a subliniat faptul că dacă privirea celor doi soți este îndreptată spre Dumnezeu, atunci iubirea este progresivă și nu se diminuează niciodată, căci ceea ce Dumnezeu este prin natură, noi devenim prin Har. Au mai fost aprofundate modalitățile prin care pe de o parte familiile pot trăi împreună cu Isus, iar pe de altă parte ele să fie capabile mai apoi să-L dăruiască și altora.

La sfârșitul primei zile a avut loc și prezentarea celor trei cărți scrise de către pr. Renzo Bonetti și traduse în limba română de către pr. Mihai Tegzeș, bază de pregătire și formare la întâlnirile regulate ale Mișcării Familiilor. Acestea cărți au titlurile: „Taina Căsătoriei”, „Liturgia Familiei”, „Puterile Familiei” și își propun să fie un îndreptar și îndrumător pentru toate acele familii care doresc o apropiere de modelul familiei creștine autentice, în lumina trăirii împreună cu Dumnezeu.

La finalul celei de a doua zi, s-au abordat și câteva aspecte practice, în care după o introducere a lui don Renzo, familia Lanza, o familie cu experiență în mișcarea CFE din Italia și care l-a însoțit pe acesta în călătoria din România, a prezentat pe scurt o metodologie aplicată folosită de dânsii la întâlnirile comunităților familiale de evanghelizare pe care le susțin în Italia.

Cele două zile ale acestei întâlniri cu don Renzo Bonetti au constituit momente de har pentru toți cei care au participat și care vor avea de aprofundat și de pus în practică în continuare ideile și sugestiile primite cu ocazia acestei întâlniri.

Orest NICHITA

Intențiile apostolatului rugăciunii pentru anul 2013

NOIEMBRIE

Intenția generală: Pentru ca preoții care experimentează dificultăți să fie mângâiați în suferințe, sprijiniți în îndoieli și întăriți în fidelitate.

Intenția misionară: Pentru ca Bisericele din America Latină, ca rod al misiunii continentale, să trimită misionari către alte Biserici.

Colectă specială

Har și pace din partea lui Dumnezeu, iar de la noi binecuvântare pentru toți cei ce aduceți daruri și faceți bine întru sfintele noastre biserici și vă aduceți aminte de cei săraci.

+ Virgil Bercea
Episcop

Dragi credincioși,

Celebrarea Sfintei Liturghii face referire la gesturile lui Isus. Dacă Euharistia nu ne trimite în serviciul celor cărora le este foame, celor care suferă, celor care sunt marginalizați, ce semnificație are pentru noi? Isus nu vrea nimic decât numai ceea ce este. De ceea, pentru ceea ce este în mâinile sale îi mulțumește Tatălui, binecuvântează și distribuie acel puțin. Cinci pâini îi ajung pentru toată lumea. Astfel ne învață cum trebuie să trăim: ca fii față de Dumnezeu și ca frați față de semenii noștri.

Isus deschide strada fraternității! Prin înmulțirea pâinilor pentru 5 000 de oameni El ne face să vedem că ceea ce pare imposibil la prima vedere este posibil, pentru că există și puterea iubirii Tatălui care ajută gesturile noastre frățești. Adevărata minune este aici: în împărțășire, în compătimire, în iubire.

Minunile le putem face și noi. Căci doar acela care iubește poate înmulți pâinea. Pentru că numai iubirea poate face miracole. Din puțin, din gesturile noastre cotidiene, din inimile noastre convertite Domnul poate să scoată multul abundenței, miracolul înmulțirii.

Ai ceva să oferi pentru ca El să te poată sătura, nu numai pe tine, ci și pe mulți alții? Ți se pare că ai puțin, dar acel puțin pe care îl ai este important. Și este important numai dacă îl dăruiești. Puținul tău este prețios. Isus îl cere acum de la tine. Și azi, mulți frați suferă de foame, de sete, de ne-dreptate. Isus și azi se adresează nouă ca și atunci ucenicilor: *Dați-le voi de mâncare*”.

Nu putem să spunem nu, nu putem să ne gândim doar la noi înșine, ci trebuie să ne gândim și la alții care sunt mai puțin norocoși decât noi. Și azi, prin urmare, prin mici gesturi de bunătate și caritate se poate repeta miracolul înmulțirii pâinilor.

Colecta specială care se organizează în Duminica Samariteanului Milostiv are ca și scop strângerea de fonduri pentru susținerea Cantinei Sociale unde, zilnic, iau masa 50 de adulți și 11 copii. Prin urmare, tasul din data de 10 noiembrie 2013 va fi predat, de fiecare parohie, Asociației Caritas Eparhial Oradea.

Doamne, dă-ne nouă capacitatea de nu lăsa să lipsească vreunui frate pâinea cotidiană, precum Tu nu ai lăsat să ne lipsească nouă. Amin.

Pr. Olimpiu Todorean
Președinte

COLECTĂ SPECIALĂ

CARITAS
EPARHIAL
ORADEA

EPISCOPIA ROMÂNĂ
UNITĂ CU ROMA,
GRECO-CATOLICĂ
ORADEA

Dați-le voi de mâncare...

Matei 14, 16

O masă caldă pentru cei săraci

10 noiembrie 2013

Duminica Samariteanului Milostiv

ABONAMENTE

Îi informăm pe cititorii noștri că pentru a intra în posesia abonamentului la revista *Vestitorul* este necesar ca acesta să fi e achitat pe tot anul sau pe cel puțin șase luni. Abonamentul trebuie să fi e plătit până cel târziu la data de **30 ianuarie 2014**. Costul unui exemplar va fi de **1,5 LEI**, cost care, pentru abonați, va rămâne același pe tot timpul anului, indiferent de eventualele modifi cări de preț.

Vă reamintim că modalitatea cea mai sigură de a intra în posesia revistei noastre este abonamentul.